

snega debelo, po silnem dežji je nastopila suša; žito je malo plenjalo; jesen pa je bila lepa in jesenski pridelki dobri. — Poletje 1557 je bilo mokro, vino kislo. — Leta 1657 je za merzlim januarjem sledil tako gorak svečan (februar), da je sadje in terta hitro pognalo, al mraz od 21. do 28. aprila je zelo škodoval; poletje je bilo deževno; o grojzdnem cvetju je mraz pritisnil, vino je bilo kislikasto, pa v sodih se je popravilo; žita je bilo srednje mero. — Mesca majnika 1757 se je prikazala repata zvezda; zima je bila mehka, poletje do srede avgusta gorko, potem pa do jeseni dežja veliko; žita precej, vina srednje mero.

Tako je bilo. Kakošno pa bo 1857 — bomo drugo leto ob tem času povedali, če bomo živeli.

Zgubljeno sopet najdeno.

Znano je, kako marsiktera ženska kljubuje in nagaja, ako ji vse po njeni volji ne gré. Gorjé možu, kateri tako merdanjo ima, da se potuhne in včasih po več dni ž njim ne pregovori. Primerilo se je v nekem kraji, da si mož in žena zavoljo male stvarce tako navskriž prideta, da žena cel teden ž njim besede ne pregovori. Kar jo je vprašal, bilo je le bob v steno. Tako obnašanje je moža zelo grizlo; vendar ji ni hotel z gerdo jezika odpreti. Misli in misli, kako bi terdovratnici jezik omajal, in tole si zmisli: Nekega dne, ko je lepo sonce sijalo, vzame svečo, prižgè luč, in hodi po hiši semtertje, kakor da bi bil kaj prav posebnega iskal. Žena ga debelo gleda, kaj da ima, in ni se mogla zderžati, da bi ne bila ust odperla in ga ne poprasala: kaj da iše? — „Hvala Bogu!“ — se mož oglasi — „menil sem, da si jezik zgubila, pa vidim, da ga vendar še imaš“. Svojoglavna butica se ni mogla smeja zderžati in to je pomagalo. Nikoli več ni kljubovala. J. Gnez.

Novičar iz avstrijskih krajev.

Iz Reke 24. jan. Če je vreme tako nenavadno, kakor smo ga doživeli poslednje dni v Reki, je gotovo pomina vredno. V četrtek 22. t. m. je začelo deževati in silno je noč in dan nalivalo. Voda Rečine je zelo narastla. V petek popoldne pa se je začelo od Bakra temniti in črni oblaki so se berž po reški okolici raztegnili ter beli dan v noč premenili. Okoli štirih popoldne je jela silna toča padati in strašen vihar je vstal. Ko je toča nehala, se je ploha vlila in skoraj do polnoči je v enomer lilo. Pa to ni, čemur se čudim, ampak to, da je celi večer 5 ur tako gromelo in se bliskalo, da je bilo groza. Malo kak poletensk vroč dan se sliši kaj takega, kakor je bilo pretekli petek v naši okolici. Strela za strelo je švigala po nebu. Ena je udarila v neki brod v ladjostaji in je odnesla naj višjemu drevesu z železom okovani verh in potem je v morje šinila. Druga je pa udarila v mestni zvonik, in je velikemu na strehi stoječemu cesarskemu orlu eno perutnico odbila. Udarila je tudi blizu Grobnika, kakor se pripoveduje, v voznika, ki je pred vozom šel in ga strašno ranila, vendar je upanje, da se bo ozdravil. Konja sta pa pri ti priči poginila. Tudi se pripoveduje, da je strela na Pehelnih, pol ure od Reke na teržaški cesti, kravo v hlevu ubila in mladenču blizu nje spijočemu roko hudo ranila. Vendar se ni hlev užgal. Tudi v Teržaški zvonik je udarila in uro poškodovala. Da ob kratkem rečem: mali kako poletje je strela toliko škode naredila kot pretekli petek. Ali ni tako vreme kaj čudno o terdi zimi — o sv. Pavlu? Rad bi vedil, ali je to hudo nevreme tudi po drugih krajih razsajalo? Najdajmo se, da nam bodo „Novice“ o tem kaj naznanile*). Stara govoricica je, da, ako zgodaj nevihta in blisk razsajata, se ima dobra letina pričakovati. Bog daj! Bilc.

*) V Ljubljani in kakor smo slišali tudi na Gorenskem se je v petek in v saboto ponoči bliskalo (brez groma), pa tudi deževalo je; v saboto dopoldne je med dežjem in po dežji snežilo. Naj pri ti priliki povémo, kar smo te dni zastran groma in bliska v severni Ameriki in na otoku Kuba brali; gosp. Andrej Poey

Iz Ložke doline 24. jan. — Vaših misel, gosp. Danski! ki ste jih razodeli v 6. listu, je tudi Šnepersko oskerbnistvo. Tudi se je zadnje tri leta posebno sadjoreje priprijelo in je okoli grajšine pri potih, stezah in med njivami čez tri sto mladega in mnogoverstnega drevja posadilo, in ga bo še več, ako Bog dá! Pri Podobu na grajšinski pristavi zraven ceste je pa drevja nasaditi dozdej še zavoljo tega odlašalo, ker se pri nas še zmiraj taki hudobneži nahajajo, ki v eni noči pokončajo, kar je marljivi gospodar z velikim trudom in velikimi stroški vsadil. Tak človek je res huji od peklenšeka, ki brez vsega lastnega dobička drugim škodo, jezo in žalost dela. Da bi hudobnež v pest prišel, bi še bilo; zaslužen kaznen bi gotovo prejel, — al kako ga loviti brez čuvaja; pa saj se takega potepuha še čuvaj boji. Okoli grajšine je pa lože paziti podnevi in ponoči, ker je blizo, — al ravno med Podobom in Starim tergom je to težko. Pa sčasoma misli tudi tukaj oskerbnistvo z drevjem poskusiti (enkrat se mora začeti, ker dober izgled največ izdá), pa s tepkami, za ktere je naš kraj bolj ugoden, kakor za murbe, ki bi pri nas berž ko ne pozeble. — Pač potrebna je sadjoreja pri nas! Marsikak krajcar bi bil več v Ložki dolini, ki bi se za sadje potegnil, ker imamo priliko ga prodati v bližnji Terst ali v Ljubljano, kamor ne bo deleč po železnici. Al žalostno je, namesto da bi pri nas kmetje sadje sadili, raji pozimi češpljevo drevje za kurjavo sekajo!! — Drugikrat mislim kaj več od sadjoreje govoriti, kako bi se dala pospešiti.

Dragotin, oskerbnik.

Iz Železnikov 25. jan. „Novice“ med drugim pogostoma govorijo tudi od pogojsdevanja pustih kamenitih krajev in so nam donesle o tej zadevi že marsikak dobersvèt. Tudi jez se že dolgo pripravljam povedati o tem nekaj, kar je gotovo vredno očitne hvale, pa ne le hvale same, temuč tudi pridnega posnemanja.

Ako popotnik potuješ po naši škofjološki okrajni, vidiš na več krajih ob kantonski cesti po 5, 10 itd. hrastičev prav prijazno in veselo rasti. Kaj pač pomeni to? Bom koj povedal. Naš prečastiti okrajni predstojnik gospod Janez Pajk so lansko leto vsem staršem, katerih sinovi so bili začasno vojašine oprosteni, naročili, naj za to vsak po 5 lepih hrastičev ob cesti vsadi. Ljudje so lepo in urno ubogali. — Ako se bo tudi vprihodnje vsako leto zgodilo (česar upamo), bomo dobili, skoraj nevedoma kdaj, v malo letih ob celi cesti zal hrastev drevored, kar bo dajalo deržavi sčasoma obilo lesenine, cesti nerazdjavne deržaje, ob hudi poletni vročini ljudem in živini hladivno senco, in verh tega še kmetom kolikor toliko stelje. Tako početje zasluži, da se očitno omeni in po svetu priporoča. Čast toraj, komur čast! — Potres na sv. Silvestra večer 1. l., kakor so ga že „Novice“ omenile, smo tudi pri nas čutili. Pretekli petek in saboto pa se je ponoči tako bliskalo, da bi bili kmali mislili, da se je pratikar zmotil in sv. Jakoba napak v pratiko postavil. J. Levičnik.

Iz Ljubljane. * Kar se pratika piše v Ljubljani, se ni nikoli še kaj takega zgodilo kakor te dni. Da jo je kak študent ali kdo drug svoji gospodinji ali hišniku, kjer je stanoval ali hrano (košto) imel, brez plačila potegnil, se je večkrat že primerilo, ni tedaj nič novega, — al da bi jo bila popihala gospodinja svojim fantom, to je novica, ki je v Ljubljani še nima para. Ni davnej kar pride 10 študentov (toliko jih je imela samičica pod svojim ljubeznjivim krilom!) opoldne po šoli v svoje stanovanje domú, — al od

(iz Havane) je lani v zboru pariške akademije pravil, da v teh krajih se bliska in gromi vsaki letni čas, najbolj pa poleti, in da huda ura je skor vselej z viharjem združena. Ker pa v teh deželah večkrat treši v ljudi in živino, je povedal gosp. Poey tudi, kako oživljajo tam ljudi in živali, ki jih je strela omertudila. Po celem (nagem) životu jih polivajo z merzlo vodo, in če je treba celo uro, dokler se ne zavejo. Tako so prepričani, da polivanje z merzlo vodo pomaga, da je to prva in pglavitna pomoč pavsod. Dobro je, ako si tako lahko pomoč zapomnimo v sili. Vred.